

Prišli, doživeli, odšli očarani...

Študenti anglistike na študijski ekskurziji v ZDA

Virginija, dežela starih dreves, prijaznih ljudi in pokrajina, malce podobna naši... Prav tja smo se študenti anglistike s Pedagoške fakultete Maribor podali v zadnjih dneh letošnjega poletja.

Bila naj bi le študijska ekskurzija, na koncu pa se je le-ta spremenila v ekskurzijo bogatih izkušenj in dvotedenskega bivanja s krasnimi ljudmi.

Februarja 2004 smo prejeli povabilo Univerze Radford, Virginija. Namen vabila je bil predvsem obiskovati predavanja na tej univerzi in seveda izmenjati izkušnje med njimi in nami. Vse skupaj pa se je začelo že lani, ko je prof. dr. Rick Van Noy v poletnem semestru predaval ameriško literaturo na naši Pedagoški fakulteti. Na odločitev, da je izbral ravno Slovenijo, je delno vplivala njegova žena, Catherine Copich Van Noy, ki je po očetovi strani Slovenka. Rick in Catherine imata dva čudovita otroka, Sam in Elliot, in vsi skupaj so preživeli v Mariboru skoraj polovico leta. Ker je Slovenija naredila na njih močan vtis, sta se Rick in Catherine odločila, da poskusita, skupaj z univerzo v Radfordu, omogočiti nekaj študentom Pedagoške fakultete obiskati le-to. Ideja je s časom postala resničnost in je omogočila mladim študentom, da se podajo v neznane kraje.

Družina Van Noy, ki nam je omogočila to čudovito doživetje

12. septembra smo tako Tina Balič, Tadej Braček, Peter Cigrovski, Andreja Ferk, Mateja Jeznik, Maja Juričinec, Maja Schreiner, Ana Kapš in Kristina Kočan že sedeli na letalu za Washington D.C. Na poti nas je spremljal prof. dr. Victor Kennedy s Pedagoške fakultete, skupaj s svojo hčerko Amy. Celodnevna pot nas je vodila vse od Maribora, Dunaja in preko Londona v politično središče ZDA, Washington D.C. Nato pa še nekaj uric s kombijem do majhnega mesteca Radford.

Univerza Radford nam je za male stroške omogočila bivanje v čudovitih apartmajih na kampusu. Profesor Rick pa nam je omogočil obiskovanje predavanj, predvsem na angleškem

oddelku, če pa smo se sami dogovorili, pa smo lahko obiskovali tudi predavanja drugih oddelkov.

Že takoj naslednji dan, ko smo bili povabljeni na kosilo z nekaterimi profesorji in s predstojnico oddelka, smo začutili prijaznost in gostoljubnost. Res, prav vsi profesorji so nas sprejeli toplo in z zanimanjem. Omogočili so nam vpogled v ameriški izobraževalni sistem, ki je tako zelo drugačen od našega. Vse temelji na diskusiji in profesorje pravzaprav zanima, kaj imajo študenti povedati. Res je, da prihajajo ameriški študenti na predavanja večinoma pripravljeni in da svoj študij krepko plačujejo. Vendar za tisto plačilo dobijo toliko več kot mi na naših fakultetah. Tudi izpiti potekajo na drugačen način - po navadi je izpit sestavljen iz več delov, kot na primer sodelovanje pri predavanjih (tj. pisanje esejev, sprotne branje in prihajanje na predavanje pripravljen ...), približno osem strani dolg esej in končni izpit, ki šteje približno 40 % ocene. Torej, koliko lažje se je dokopati do boljših ocen in koliko več znanja ostane ob takšnem delu v posameznikovih glavah? Dodatno k temu je prednost njihovega študijskega sistema tudi v tem, da si lahko sami izbirajo večino predmetov in se tako posvečajo svojim interesom.

McConnell Library - knjižnica z neomejenim dostopom na internet, ki smo ga s pridom izkoriščali

Whitt Hall - ena izmed zgradb ogromnega kampusa Univerze v Radfordu

Poleg univerze Radford University smo imeli priložnost obiskati še dve drugi univerzi v Virginiji; ena teh je Hollins University, ki je kar prestižna in zelo zanimiva, saj na dodiplomski študij sprejemajo zgolj ženske. Na tej smo se udeležili dveh predavanj. Tretja univerza je bila Virginia Tech, kjer so močnejši na področju inženiringa in kmetijstva. Mi smo obiskali predavanje na angleškem oddelku znane in odlične pesnice Nikki Giovanni. To srečanje nam bo zagotovo ostalo močno vtisnjeno v spomin.

Mariborska odprava na obisku v Hollins University

Ker pa smo vsi bodoči profesorji angleškega jezika, nam je Rick omogočil tudi obisk srednje šole v Radfordu, Radford High, kjer smo preživeli lep in poučen dan. Spoznali smo potek pouka, saj smo bili prisotni pri urah različnih predmetov, od zgodovine, likovnega pouka, angleščine... Opazili smo, da so dijaki tam zares bolj motivirani in disciplinirani kot naši. Srednje šole so bolj multimedijsko podprte, kar omogoča večje zanimanje za pouk in večjo storilnost.

Radford je sicer majhno mesto in človek takoj dobi tak vtis. Ima zgolj 16.000 prebivalcev in je zelo prijazno mesto, kjer prebivalci sploh ne čutijo pretirane potrebe po tem, da bi zaklepali svoje domove. Večji del Radforda pokriva kampus univerze, kjer je vpisanih približno 9.000 študentov.

Res je, da Radford ni mesto, kamor bi se človek šel zabavat, vsaj ne na tak način, kot se zabava naša mladina. Seveda imajo restavracije, nekaj barov, ki pa se zaprejo vsakodnevno ob dveh zjutraj - brez pardona. Ob 1.30 zakličejo "zadnja runda" in deset do dveh, ko zaigra pesem "Closing Time", ti že tako rekoč pulijo kozarce iz rok. Potem pa ali domov ali na kakšen privaten žur, ki ga ni pretirano težko najti. Vsekakor smo si privoščili njihovo pristno zabavo oziroma večer "Blue Grass" glasbe (Friday Night Jamboree) v mestecu Floyd, kjer so obiskovalci zabave neprenehoma na plesišču. Pleše se ples, ki nekako spominja na step, saj prinesejo s seboj posebne čevlje s kovinskimi ploščicami na podplatih in nato udarjajo ob tla. Imenuje se Flat-footing. Ko je "lokalni playboy" opazil tuja in mlada dekleta v prostoru, je drugo za drugo vabil na ples in zavrnitev ni prišla v poštev. Sva omenili, da je bil star okoli osemdeset let? Seveda so se takoj opogumili tudi drugi mladi in malo manj mladi plesalci in punce smo si resnično razgibale telesa.

V nedeljo zjutraj, ne glede na mačka, pa odhod v cerkev. To sicer ni navada večine od študentov, ki smo bili tam, vendar ni bilo potem nikomur žal. Udeležili smo se maše v baptistični cerkvi (First Baptist Church) v Radfordu. Večina obiskovalcev te cerkve je temnopoltih in večji del maše, ki traja skoraj dve uri, prepevajo in na zelo vesel način slavijo Boga. Sprejeli so nas nadvse toplo in mislim, da smo se vsi počutili zelo prijetno.

Seveda je (pre)kmalu sledilo naše slovo od mesteca, ki nas je tako očaralo in v nas pustilo spomine, ki jih ne bomo nikoli pozabili.

Ob slovesu od družine Van Noy, novih ameriških prijateljev in celotnega kampusa je pretekla marsikatera solzica in študenti smo v mislih že delali načrte, da se nekega dne zopet vrnemo.

Poslovilni večer v Macado's

Zadnje štiri dni smo preživeli v Washingtonu D.C., kjer smo imeli najprej smolo s hotelom, ki je bil več kot grozljiv (z veliko takšnih in drugačnih žuželk). Naslednji dan smo poiskali boljši hotel in si sproščeno ogledovali Washington, ki nam je bil zelo všeč. Čudovite galerije in muzeji, krasni sprehodi, spet zanimivi ljudje in Starbucks Cafe za vsakim ovinkom.

The White House - prebivališče starega in novega predsednika ZDA

U.S. Capitol

Lepo smo zaokrožili naše bivanje v ZDA in se nato nekateri žalostni, drugi veseli vrnili domov. Vsi smo zelo hvaležni, da nam je bilo to omogočeno, saj so izkušnje neprecenljive.

Kaj naj še rečeva? Prišli, doživeli, odšli očarani... In morda smo tudi mi nekaj naše očarljivosti pustili tam. Če ne kaj drugega, vsaj peščica ljudi več na tem svetu ve, kje je Slovenija.

Ob tej priložnosti bi se radi zahvalili vsem, ki so nama omogočili to prečudovito potovanje, še posebej pa Občini Rače-Fram za njeno finančno pomoč.

Kar srkala sem besede, ko je predavateljica govorila o upanju, o umetnosti izpuščanja, o tem, da je življenje takoj drugačno, če smo pripravljeni izpustiti naše želje, cilje, celo življenje. Govorila je tudi o njenem odnosu do smrti, o tem, kaj bi si želela ob smrti. Tako resnično je bilo vse, kar je povedala, tako življenjsko... Pomirjena sem odšla domov. Tako lahka in polna spanca je bila tista noč. Tri scenarije mojega bodočega življenja sem imela v mislih, preden sem zaspala. Mogoče mi je namenjen še kakšen, ki ga sploh ne poznam... Tudi tistega bom sprejela in ga živela.

Lidija Belca

Marta FALEŽ

95 let Angele Nosan

Na gozdni jasi ob glavni cesti Sl. Bistrica - Maribor živi v kraju Morje Angela Nosan. Septembra, natančneje 16.9.2004, je praznovala visok življenjski jubilej - 95 let.

Angela se je rodila leta 1909 in sicer v Škofji Loki, kjer je tudi obiskovala ter dokončala osnovno šolo. Mladost je preživela pri stricu, ki je imel v Škofji Loki veliko kmetijo. Pri dvajsetih letih se je poročila s tesarjem. Preselila sta se v Ljubljano, kjer je bil mož zaposlen. Leta 1930 se jima je rodil sin, sedem let zatem pa se je družina preselila v Razvanje. Angelin mož se je tedaj zaposlil pri mojstru, ki je delal na področju Štajerske in Koroške. V času druge svetovne vojne je bil interniran v Nemčijo. V taborišču je preživel poltretje leto, do konca vojne. Po njej je bila Angela štiri leta zaposlena v "sani" v Hočah, sin pa se je izučil za mizarja. Po odsluženi vojaščini se je sin poročil in si uredil lasten dom. Angela in njen mož sta leta 1970 kupila hišo v Morju, vendar tega skupnega zadovoljstva nista uživala dolgo. Že po dveh mesecih bivanja v Morju je namreč Angelin mož umrl in tako je v hiši ostala sama. Pred dvema letoma je ostala še brez sina. Angela ima tri vnukinje, ki babico občasno obišejo. Pri svojih častitljivih letih je Nosanova čila in zdrava.

Angeli Nosan je ob 95. rojstnem dnevu čestital tudi predsednik sveta KS Fram Martin Petelinšek

Kar potrebuje, si nabavi in z vozičkom sama pripelje domov. Po nakupe se odpravi v Fram ali Rače. Prav na poti iz trgovine jo tudi največkrat srečamo, seveda v družbi vozička in nabavljenih potrebščin v njem. Rada bere, posluša radio in gleda televizijo. Z vsemi pomembnejšimi dogodki je zmeraj dobro in tekoče seznanjena. Tudi s sosedi se prav rada kaj pogovori. Ima vrt, ki ga sama obdeluje, na splošno pa živi zelo skromno. K zdravniku sploh ne hodi, kak manjši prehlad pa prežene kar z domačimi čaji.

Krajani Morja želimo Angeli Nosan ob visokem življenjskem jubileju še veliko zdravja, osebne sreče in še veliko zadovoljnih let.

Štefan PLIBERŠEK

Osemdeset let učitelja

Vlada Poljanca

V Framu je zdrav in poln življenjskega optimizma proslavil osemdesetletnico življenja Vlado Poljanec, učitelj in dolgoletni ravnatelj Mladinskega doma Toneta Kozelja, izven službe pa družbeni delavec, telovadec, gasilec, ljubiteljski slikar in še bi se kaj našlo.

Rojen je bil 9. oktobra 1924. leta delavskim staršem na Studencih pri Mariboru. Pozneje se je družina preselila v Fram. Med vojno je bil prisilno mobiliziran v nemško vojsko. Iz nje se mu je uspelo kot prevajalcu za hrvaški jezik izvleči. S Hrvati je prišel potem v Liko in se tam priključil partizanom. Kot borec je sodeloval v zaključnih operacijah bojev za Trst in prišel preko Ajdovščine v osvobodeno Ljubljano. Potem so nekdanje mobilizirance poslali proti Beogradu, v novembru 1945. leta pa se je vrnil domov.

IZPOLNJEVANKA

1.		○	○			○	○
2.	○	○		○	○		
3.	○	○	○	○			
4.		○		○	○	○	○
5.	○		○	○			○

1. prostost,
2. obrobek,
3. slaba navada,
4. modrikavost kože in sluznice
(medicinski izraz),
5. organizirana skupina, ki ima skupne cilje
in deluje po določenih pravilih.

*Na označenih poljih dobite, brano zaporedoma
vodoravno, italijanski pregovor.*

ŠTEVILČNICA

1.	1	2	3	4	5	6	7	2
2.	8	5	2	9	4	9	10	5
3.	1	2	9	4	11	1	9	12
4.	13	11	6	5	1	9	14	10
5.	15	14	7	1	16	12	16	8
6.	17	11	4	18	7	14	16	19
7.	8	5	10	7	4	16	3	1
8.	7	13	9	2	5	6	7	4
9.	17	7	10	7	14	5	20	7
10.	1	2	9	8	9	1	9	20
11.	17	9	15	18	7	19	12	7
12.	12	19	7	2	18	9	14	10

Ista številka pomeni vedno isto črko.

1. gojitelj trsnih sadik v trsnicah,
2. gorovje med Francijo in Španijo,
3. hip,
4. kdor muči,
5. kdor koplje, izpira zlato,
6. pritlična letoviška hiška,
7. stanje pijanega človeka,
8. ameriški državljani,
9. šiba za iskanje vode,
10. trema,
11. ovalna ali okrogla kepica v mezgovnem tkivu,
12. mehki sir močnega vonja in ostrega okusa.

*V označenih stolpcih dobite, brano navzdol,
japonski pregovor.*

IZPOLNJEVANKA - MOZAIK

1.	1	3	4	A	2	5
2.	2	1	5	4	3	A
3.	1	R	5	4	2	3

1. gneča,
2. dajanje semena v zemljo,
3. švedska filmska igralka (Greta, 1905-1990).

*V vsako vrsto lika vpišite črke opisane besede
tako, kot kažejo številke. Skupaj z že natisnjenimi
črkami boste vodoravno prebrali misel nemškega
pesnika Goetheja.*